

Wiersma & Frencken

Pennen wat af

Lieve Mylou,

Tussen alle voorbereidingen voor onze voorstelling en mijn laffe pogingen om het huis nog een beetje op orde te houden door, begint Tom inmiddels aan zijn tweede week op zijn nieuwe school. Zoals het een gezonde 11-jarige betaamt, heeft hij zich de hele zomer lang amper bezig gehouden met de grote verandering die hem te wachten stond. Tot het laatste weekend van de vakantie onverbiddelijk aanbrak en er orde op zaken gesteld moest worden. Zijn rugzak zit in de was, zijn brodtrommel – waar ik de voorzomerse boterham net met enige moeite uitgebikt heb – besluiten we toch maar weg te gooien.

“Waarom moet ik eigenlijk naar die nieuwe school?” Bijna een jaar lang hebben we deze stap met veel beleid voorbereid en ingeleid en voor de vakantie heeft Tom al een dagje meegedraaid in zijn nieuwe klas, maar nu komt het allemaal wel heel erg dichtbij. Ook voor zijn neurotische moeder. O, wat hoop ik toch verschrikkelijk dat hij gauw zal wennen. Dat de beslissingen die wij over zijn leventje genomen hebben goed uit zullen pakken. Dapper en rustig

Dapper en rustig zette Tom zijn eerste stappen op het nieuwe schoolplein

zette hij zijn eerste stappen op het nieuwe plein. De manier waarop kinderen dealen met de zaken zoals ze zijn ontroert me altijd. Op dag drie komt hij aangeslenterd met een jochie in zijn kielzog. “Hallo, bent u de moeder van Tom? Ik ben Valerio!” Ik krijg meteen een high five en een boks en een verhaal over een aanvaring die middag met twee andere jongens in de pauze. In rappe taal en met veel gebaren doet Valerio mij de situatie, die gelukkig meeviel, uit de doeken: “Juf zei dat ik de volgende keer ‘uit de situatie weg moet gaan.’” Bij deze woorden imiteert hij juf even. Dan heft hij zijn handen ten hemel: “Dat is natuurlijk het stomste wat je kunt doen!” Ik sterf van het lachen. Tom staat ernaast te glunderen.

De volgende dag is Valerio ziek en Tom heeft het moeilijk. Mijn hart bloedt als hij zegt dat hij zijn oude klas mist en eigenlijk liever terug naar zijn oude school wil. “Ik hoop maar dat Valerio vandaag eindelijk een keer beter is,” zucht Tom als ik hem vijf dagen later afzet. Anders ik wel. Op het plein springt een jongetje op Tom af en begroet hem met een heel dikke hug en veel geboks en geklop op de rug. Tom is even totaal beduusd maar klopt en bokst daarna vol overgave terug. Tegen dit aanbiddelijke tafereel zijn mijn moederknieën niet bestand. Valerio is beter! We kunnen weer verder. Aan de slag met onze stapel nieuwe liedjes en dialogen die het hoofd in moeten. Dealen met de zaken zoals ze zijn. Gelukkig heb ik een fantastisch rolmodel.

Dorine

Op pag. 47 vertellen Mylou en Dorine over hun nieuwe en eerste gezamenlijke voorstelling

Lieve Dorine,

Och och och die stoere Tom. Ik moet onmiddellijk denken aan mezelf van vroeger. Ik was 7 toen ik het schoolplein van de Haarlemse Montessorischool op draalde. Als het woord ‘verlegen’ nog niet had bestaan, zou het bij de aanblik van dat schichtig om zich heen kijkende kind in een lichtblauw spijkerpak direct zijn bestemming hebben gevonden. Ik krijg er nog buikpijn van als ik denk aan hoe stuntelig ik daar tegen een muurtje gedrukt stond en al die wild rennende nieuwe kinderen aan me voorbij zag trekken.

Schoolplein-nostalgie, je kunt er eigenlijk niet mee aankomen. Maar het was nou eenmaal zo. De uitdrukking ‘uit de situatie stappen’ werd nog niet gebezigd, maar was in mijn geval totaal overbodig. Ik stond erbij en ik keek ernaar. Kauwend op een

sjaaltje of op een pluk haar. Hoe ik het ooit voor elkaar heb gekregen beste vriendinnen te worden met uitgerekend het brutaalste kind van de klas is mij een raadsel. Laatst zat hier bij ons thuis een verlegen meisje op de bank. Bij alles wat ik haar vroeg, keek ze naar haar moeder. Die gaf dan antwoord. Ik wilde dat meisje door elkaar rammelen: zeg zelf iets!! Maar tegelijkertijd zag ik mezelf van vroeger zitten. En probeerde ik m’n lichte ergernis om te zetten in

geruststellende blikken. Blikken van een volwassene die het snapt, de verbijstering die over je komt als blijkt dat van je verwacht wordt dat je meedoet aan het grote mensen-gesprek. Daar had je niet op gerekend. Je was gewoon met je moeder mee en dit geval was het meisje in kwestie ook nieuwsgierig naar het huis van ons, twee verre familieleden, maar om nou meteen vragen te moeten beantwoorden! Gelukkig hebben verlegen meisjes van nu hun telefoon om op te pielen. Dit was een balletmeisje, een talentvolle 12-jarige die op het punt stond aan een voltijdse dansopleiding te beginnen. “Waarom is het met jou niets geworden qua danscarrière?” vroeg de grote interviewer die mijn man is aan mij. Hij doelde op mijn afwijzing ooit, aan een musicalopleiding. Ik koos voor het meest overzichtelijke antwoord: “Mijn bouw. Alles wat bij een danseres uitgedraaid moet zijn, heupen, schouders, knieën, is bij van mij nature naar binnen gedraaid.” Naast mij zakte ineens iemand lachend in spagaat. Ik gunde het haar van harte. Zo kun je ook communiceren.

Maar ingewikkeld blijft het. De wereld in gaan. Van binnen naar buiten. Soms gaat dat niet meteen vanzelf. En dat heet leven geloof ik. Ik ga je volgende keer vertellen over iemand bij wie dat helemaal niet vanzelf ging en met wie ik een hele middag gedanst heb. Veel liefs,

Mylou

Schoolplein-nostalgie. Ik stond erbij en keek ernaar. Kauwend op een pluk haar

Dorine Wiersma (1967, links) studeerde klassieke gitaar en toert sinds 2003 met solo-programma's. Dorine is getrouwd met Jaap en heeft een zoon Tom (11) en een stiefdochter Sophie (17). Ze woont in een dorp vlakbij Zeist. Mylou Frencken (1966, rechts) maakt muzikale cabaretvoorstellingen en is al 22 jaar de barvrouw bij tv-quiz *Met het mes op tafel*. Ze woont in Haarlem, is getrouwd met Frénk en is moeder van Madelief (23). Dorine en Mylou staan nu samen in het theater met de voorstelling *Waagstukken*. Kaarten en speellijst: Ntk.nl

